

Riksdagen och den statliga revisionen (förs. 1999/2000:RS1)

Till konstitutionsutskottet

Konstitutionsutskottet har berett finansutskottet tillfälle att avge yttrande över riksdagsstyrelsens förslag till riksdagen 1999/2000:RS1 Riksdagen och den statliga revisionen samt de motioner som konstitutionsutskottet behandlar i sammanhanget. Finansutskottet avgränsar yttrandet till att avse riksdagsstyrelsens förslag samt de tre motioner som väckts efter det att förslaget lagts fram.

Innehållsförteckning

Till konstitutionsutskottet.....	1
Innehållsförteckning.....	2
Utskottets överväganden	3
Riksdagsstyrelsens förslag i sammanfattning	3
Motionerna	4
Finansutskottets ställningstagande.....	4
Inledning.....	4
Styrelsen och revisionens oberoende.....	5
Uppföljning av revisionens iakttagelser.....	6
Revisionsberättelsen om Årsredovisningen för staten	7
Övriga frågor	7
Avvikande mening	9
Riksdagen och den statliga revisionen.....	9
Särskilt yttrande.....	13

Utskottets överväganden

Riksdagsstyrelsens förslag i sammanfattning

Förslaget sammanfattas enligt följande i förslag 1999/2000:RS1 (s. 6):

- Riksdagskommittén föreslår att en sammanhållen revisionsmyndighet med ansvar för den statliga redovisnings- och effektivitetsrevisionen bildas under riksdagen den 1 januari 2003 enligt den principmodell som Riksdagskommittén förordar i detta betänkande.
- Bestämmelser om den nya revisionsmyndigheten och dess verksamhet bör regleras i regeringsformen (RF), i riksdagsordningen (RO) och i en lag med instruktion för myndigheten samt i en särskild revisionslag. Revisionsmyndigheten under riksdagen skall ha en ledning som tillsätts och avskiljs från ämbetet av riksdagen i enlighet med bestämmelser i RF och i RO. Bestämmelser i RF och RO skall säkerställa myndighetsledningens integritet.
- Myndigheten skall vara Sveriges Supreme Audit Institution (SAI) och företräda Sverige som det nationella revisionsorganet i internationella sammanhang.
- Revisionsmyndigheten skall uppfylla vedertagna kriterier för oberoende, det som brukar kallas för det revisionella oberoendets kärna. Dessa kriterier är revisionsorganets fria beslutanderätt vad gäller val av granskningsobjekt, val av granskningsmetod och revisionens slutsatser.
- I den modell som Riksdagskommittén förordar tillgodoses riksdagens behov av samband med och insyn i myndigheten av en parlamentariskt sammansatt styrelse som väljs av riksdagen. Det parlamentariska inflytandet skall ske i sådana former att den revisionella granskningens oberoende inte kan ifrågasättas. Revisionsverksamheten leds av en Riksrevisor som väljs av riksdagen.
- Myndigheten skall rapportera både till riksdag och regering. Riksrevisorerna rapporterar direkt till regeringen. Styrelsen kan lägga förslag och avge kommentarer till riksdagen. Revisionsmyndigheten under riksdagen skall tillgodose regeringens behov av revisionsrapporter i form av både årlig revision och effektivitetsrevisioner. Regeringens behov därutöver av särskild revisions- och utredningskapacitet av närmast internrevisionell natur får bedömas i särskild ordning. Det får ankomma på regeringen att själv göra denna bedömning.

- Riksdagen bör hos regeringen begära att i enlighet med vad Riksdagskommittén föreslagit tillsätta en utredning med uppgift att utarbeta förslag till grundlagsändring och övriga lagförslag som krävs för att den föreslagna reformen av den statliga revisionens organisation och ledning skall kunna genomföras den 1 januari 2003.
- Riksdagen bör vidare hos regeringen begära att låta utreda de organisatoriska frågor som hänger samman med Riksdagskommitténs förslag att en ny statlig revisionsmyndighet skall bildas den 1 januari 2003.

Motionerna

Tre motioner som avser Riksdagskommitténs förslag har väckts.

I kommittémotion 2000/01:K324 av Göran Magnusson m.fl. (s) föreslås att riksdagen med avslag på riksdagsstyrelsens förslag tillkännager för regeringen vad i motionen anförts om ett stärkande av den statliga revisionen. Riksdagskommitténs förslag avvisas således men i motionen anförts att en översyn av den statliga revisionen dock bör ske.

I motion 2000/01:K2 av Kenneth Kvist (v) och Mats Einarsson (v) begärs att regeringen tillsätter en utredning med uppdrag att se över den statliga revisionen enligt vad som anförts i motionen. Enligt motionärerna krävs ett fortsatt utredningsarbete av frågan i hela dess vidd innan ett förslag kan genomföras, ett utredningsarbete som inte bara ställer frågan hur utan om och vad som bör genomföras av Riksdagskommitténs förslag.

I kommittémotion 2000/01:K1 av Per Lager m.fl. (mp) föreslås att riksdagen skall besluta att samtliga partier som finns representerade i riksdagen skall vara representerade bland de 11 ordinarie ledamöterna i den parlamentariskt sammansatta styrelsen som väljs av riksdagen.

Finansutskottets ställningstagande

Inledning

I likhet med Riksdagskommittén (s. 36) anser utskottet det principiellt vara rimligt att det nationella revisionsorganet ligger under parlamentet. Genom att huvudmannaskapet för den statliga externa revisionen samlat läggs under riksdagen skapas bättre förutsättningar för att åstadkomma en god och heltäckande revision av hela beslutskedjan i den verkställande makten och därmed kan både riksdag och regering få ett bättre kunskapsunderlag. Utskottet anser således att en revisionsmyndighet med samlat ansvar för den statliga redovisnings- och effektivitetsrevisionen bör bildas under riksdagen. Den nya revisionsmyndigheten och dess verksamhet bör regleras i regeringsformen, riksdagsordningen och i en särskild revisionslag. Den interna arbetsordningen bör samlas i en lag med instruktion för myndigheten.

Utskottet vill framhålla värdet av en stark och oberoende revision. Genom en stark revision förbättras underlaget för det politiska systemets beslut. Revisionens oberoende skall förstås som att granskarna själva skall kunna välja granskningsobjekt, självständigt bedriva granskningen och slutligen obundet formulera vad man kommit fram till. Självständighet i dessa delar är helt avgörande för granskningsresultatets tillförlitlighet och trovärdighet. Det är sedan de politiskt ansvarigas sak att avgöra om några åtgärder är påkallade eller ej.

Styrelsen och revisionens oberoende

Utskottet vill kommentera styrelsen och revisionens oberoende närmare.

Som framgår av Riksdagskommitténs förslag är det avgörande för i vilken grad en revision kan betraktas som oberoende med vilken obundenhet de olika stegen i granskningsprocessen har bedrivits. Riksdagskommittén framhåller att ett oberoende granskningsorgan aldrig skall kunna försättas i en situation där det kan straffa sig att inte anta externa förslag till granskningar. Vidare är självständighet under genomförandet av granskningen och friheten att själv dra slutsatser av den genomförda granskningen ytterst centrala. Granskningsobjektet kan ges möjlighet att sakgranska granskningsrapporten, men det för oberoendet avgörande är huruvida granskarna mot sin egen övertygelse tvingas anpassa t.ex. slutsatserna.

Riksdagskommittén framhåller att riksdagens behov av samband med och insyn i myndigheten tillgodoses genom ett parlamentariskt sammansatt organ som väljs av riksdagen. Ett sådant organ kan komplettera revisionens iakttagelser med politiska erfarenheter och utgör ett viktigt komplement till de slutsatser som den tjänstemannaledda granskningen lett fram till. Det parlamentariska inflytandet skall ske i sådana former att den revisionella granskningens oberoende inte kan ifrågasättas. Det innebär bl.a. att styrelsen inte deltar i själva revisionsprocessen och inte påverkar inriktningen på granskningsarbetet.

Utskottet delar denna uppfattning men vill erinra om att Riksrevisorn, enligt Riksdagskommitténs förslag, underställer styrelsen granskningsplanen och att styrelsen yttrar sig över förslaget. Styrelsen kan bidra med värdefull kunskap om vad som kan bli föremål för granskning, och det ligger i Riksrevisorns eget intresse att få kännedom om förslag till lämpliga granskningar. Riksdagens utskott kan, med sin kännedom om respektive sakområde, också komma med förslag som är av intresse för revisionsorganet. Uppslag till granskningar kan således komma från olika håll, t.ex. styrelsen, utskott, den allmänna debatten och massmedier. Innan Riksrevisorn fastställer granskningsplanen kommer det rimligen i praktiken att ske en dialog – och inte bara ett formellt yttrandeförfarande – mellan styrelsen och Riksrevisorn.

Som Riksdagskommittén föreslår skall styrelsen löpande följa granskningsarbetet genom att Riksrevisorn föredrar läget i de principiellt viktigaste granskningarna samt hur väl myndigheten följer den uppgjorda granskningsplanen. Enligt utskottets mening ges de parlamentariska representanterna

därmed insyn i det löpande revisionsarbetet och kan ge uppslag till hur det bör bedrivas. Styrelsen deltar dock inte i utformningen av revisionsrapporterna i bemärkelsen att den avgör vad som skall stå i dem. Även om det således ytterst är Riksrevisorn som avgör vad en revisionsrapport skall innehålla är det en självklarhet att Riksrevisorn aldrig kan besluta huruvida åtgärder skall vidtas med anledning av en revision. Det är bara de politiskt ansvariga som kan avgöra om åtgärder som kräver riksdagens och regeringens medverkan skall vidtas. Det är vidare styrelsen som avgör om revisionsrapporterna skall föranleda något förslag till riksdagen.

När det gäller utskottets roll kan finansutskottet konstatera att det är fackutskotten som bereder förslagen från styrelsen. Fackutskotten förutsätts också i övrigt ta del av effektivitetsrevisionens iakttagelser i sitt arbete med uppföljning och utvärdering. Utskotten får också del av den årliga revisionens revisionsberättelser inom det egna området. Finansutskottet bereder Årsredovisningen för staten och den årliga rapporten och inhämtar yttranden från övriga utskott. Utskottet vill framhålla att revisionsmyndighetens årliga rapport bör innehålla väsentliga iakttagelser från både redovisnings- och effektivitetsrevisionen.

Sammanfattningsvis ställer sig utskottet bakom Riksdagskommitténs förslag med de förtydliganden som görs i detta yttrande. Utskottet anser att motionerna K324 (s) och K2 (v) bör avstyrkas.

Uppföljning av revisionens iakttagelser

Utskottet vill erinra om att i den senaste årsredovisningen för staten (skr. 1999/2000:150) redovisar – och kommenterar – regeringen Riksrevisionsverkets iakttagelser från de flesta effektivitetsrevisioner det gångna året. Revisionsberättelser från den årliga revisionen (räkenskapsrevisionen) med anmärkning redovisas också i Årsredovisning för staten; dessa kommenteras dock framför allt i budgetpropositionen under berörd myndighet.

Utskottet vill framhålla vikten av att regeringen även framdeles redovisar vilka åtgärder den vidtagit med anledning av revisionens iakttagelser (regeringen kan naturligtvis göra bedömningen att någon åtgärd inte är påkallad och då får detta redovisas).

Vidare vill utskottet understryka vikten av att revisionsrapporternas genomslag genomgående följs upp. Både Riksdagens revisorer och Riksrevisionsverket gör sådana uppföljningar i dag, och utskottet förutsätter att man i det fortsatta utredningsarbetet rörande den nya revisionsmyndigheten beaktar att sådana uppföljningar regelbundet bör ske. Det kan också finnas anledning att inrätta en ordning som innebär att externa granskare analyserar revisionsrapporternas kvalitet.

Revisionsberättelsen om Årsredovisningen för staten

Utskottet noterar att det är något oklart i förslaget om Riksrevisionens revisionsberättelse över Årsredovisningen för staten skall överlämnas till *finansutskottet* (som remitterar årsredovisningen till Riksrevisionen enligt vad som sägs på s. 40) eller, genom styrelsens försorg och med dess kommentarer och eventuella förslag, till *riksdagen* (som sägs på s. 41). Utskottet tolkar förslaget som att Riksrevisionens revisionsberättelse skall överlämnas direkt till finansutskottet. Utskottet förutsätter att denna oklarhet reds ut i det fortsatta arbetet. Den närmare hanteringen av Årsredovisningen för staten, revisionsberättelsen över densamma och av den årliga rapporten kan också bero på hur snabbt de hinner tas fram, vilket kan påverkas av det pågående förändringsarbetet av den ekonomiska styrningen i staten.

Övriga frågor

Riksdagskommittén behandlar inte samtliga frågor som måste lösas innan den nya myndigheten kan träda i funktion. T.ex. framgår det inte tydligt om den nya myndigheten skall fullgöra samtliga uppgifter som i dag fullgörs av Riksdagens revisorer, t.ex. revision av Riksbanken. Inte heller framgår det om finansutskottet skall svara för att revision sker av den nya revisionsmyndigheten på motsvarande sätt som finansutskottet numera svarar för att revision sker av Riksdagens revisorer.

Enligt Riksdagskommittén skall finansutskottet bereda rapporterna över den årliga revisionen och årsredovisningen från regeringen. Konstitutionsutskottet skall ansvara för beredningen av och förslag till vem som riksdagen skall utse till Riksrevisor. Finansutskottet noterar att Riksdagens revisorer i sitt remissvar till konstitutionsutskottet påpekar att det finns starka kopplingar mellan beredningen av cheftjänsten och beredningen av centrala dokument som myndighetens årsredovisning och budgetförslag, varför även dessa frågor enligt revisorerna bör beredas av konstitutionsutskottet.

Finansutskottet ser för sin del dock ingen anledning till att några förändringar sker av utskottets hantering av revisionsfrågorna, utöver de uppenbara förändringar som följer av att Riksdagens revisorer och Riksrevisionsverket ersätts av en ny revisionsmyndighet. Finansutskottets ansvar för ärenden om statlig revision (riksdagsordningen 4.6.2) bör således kvarstå, inte minst eftersom den statliga revisionen och dess iakttagelser spelar en viktig roll i den statliga ekonomistyrningen. I enlighet med fackutskottsprincipen bör därför finansutskottet bereda ärenden om den nya revisionsmyndigheten. Det kan således ifrågasättas om inte uppgiften att förbereda val av Riksrevisor borde åligga finansutskottet snarare än konstitutionsutskottet. Finansutskottet har genom sin beredning av frågorna god kännedom om området och om lämpliga kandidater för uppdraget som Riksrevisor.

Vidare vill utskottet påpeka att de överväganden som låg till grund för att finansutskottet skall svara för externrevisionen av den revisionsmyndighet

som ligger under riksdagen såvitt utskottet kan bedöma är fortsatt giltiga (bet. 1998/99:KU16, yttr. 1998/99:FiU2y).

När det gäller motion K1 (mp) och antalet ledamöter i Riksrevisionens styrelse vill utskottet erinra om att Riksdagskommittén föreslår att extra suppleanter bör utses om alla partigrupper över 4-procentsspärren inte blir representerade i styrelsen. Suppleanterna har enligt Riksdagskommitténs förslag ytt-
randerätt och rätt att anmäla avvikande mening. Detta innebär att samtliga partier kan delta i diskussionerna om t.ex. myndighetens granskningsplan. Alla partier kan således framföra förslag om vad som bör granskas med den modell som Riksdagskommittén förordar.

Finansutskottet finner således inget skäl till att ställa sig bakom motion K1 (mp). Å andra sidan är frågan om partiernas representation i olika organ en fråga som konstitutionsutskottet är väl så lämpat som finansutskottet att bedöma. Om konstitutionsutskottet intar en mer positiv hållning till den aktuella motionen ser finansutskottet inga hinder för det.

Stockholm den 26 oktober 2000

På finansutskottets vägnar

Jan Bergqvist

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Jan Bergqvist (s), Mats Odell (kd), Gunnar Hökmark (m), Bengt Silfverstrand (s), Lisbet Calner (s), Johan Lönnroth (v), Lennart Hedquist (m), Sonia Karlsson (s), Fredrik Reinfeldt (m), Carin Lundberg (s), Siv Holma (v), Per Landgren (kd), Anna Åkerhielm (m), Yvonne Ruwaida (mp), Lena Ek (c), Karin Pilsäter (fp) och Tommy Waidelich (s).

Avvikande mening

Riksdagen och den statliga revisionen

Jan Bergqvist (s), Bengt Silfverstrand (s), Lisbet Calner (s), Sonia Karlsson (s), Carin Lundberg (s), Yvonne Ruwaida (mp) och Tommy Waidelich (s) anser:

Demokratin får aldrig tas för given, den måste ständigt återerövas. De senaste årtiondenas utveckling i Sverige, liksom i många andra länder, har ytterligare inskräppt betydelsen av att ta till vara varje möjlighet att stärka folkstyret. Vi har kunnat konstatera hur den svenska demokratin har försvagats i den meningen att tilltron till det politiska systemet har försvagats, och att klyftan mellan väljare och valda på många sätt har vidgats. Det är nödvändigt att bryta den vanmakt och det utanförskap som fick breda ut sig i vårt land under 1990-talets ekonomiska kris och höga arbetslöshet. Vi måste se till att demokratin åter kan fyllas med det innehåll av reellt medborgerligt deltagande och inflytande som är folkstyrets syfte.

Det måste vara en överordnad samhällsuppgift att på varje samhällsområde tillvarata alla möjligheter att förstärka folkstyret och främja medborgarnas engagemang och inflytande. Detta handlar både om att förstärka traditionella former av medborgerligt inflytande och att söka utveckla nya former som är anpassade till den nya tidens krav.

Välinformerade medborgare är en av demokratis viktigaste förutsättningar. Särskilt i en tid då allmänhetens misstro mot samhällsapparaten ser ut att öka är kontrollfunktionen central för demokratis livskraft. Medborgarna skall ha tillgång till så god information som möjligt bl.a. om hur regeringen och dess myndigheter förvaltar de allmänna medlen. De skall själva kunna granska myndighetsutövningen, och ha goda möjligheter att få till stånd en fackmässig granskning om de uppdagar brister i regeringens eller myndigheternas arbete.

Det är i detta perspektiv man skall se den statliga revisionen. En välfungerande revision i allmänhetens tjänst är en mycket viktig kontrollfunktion i demokratin.

Fyra viktiga grundprinciper kan sättas upp för en revision som syftar till att förstärka medborgarnas insyn och inflytande.

För det första måste revisionen ha full *integritet* i förhållande till dem som revideras. De som utför revisionen skall utan svårigheter kunna föra fram även mycket starkt kritiska synpunkter. Detta behöver dock inte stå i motsättning till att regeringen skall kunna ha möjligheter att bl.a. genom revision kontrollera sina myndigheters arbete.

För det andra måste revisionen utföras av personer med *kompetens* på högsta nivå. För en enskild medborgare som t.ex. misstänker ineffektivitet eller ekonomiska oegentligheter i någon del av statsförvaltningen är det i

regel, trots offentlighetsprincipen, i praktiken omöjligt att själv utreda förhållandena. För att göra detta krävs kvalificerad kompetens. Uppgiften att revidera offentliga förvaltningar med deras mångskiftande uppdrag är en mycket kvalificerad revisionsuppgift, och därför är behovet stort av högt kvalificerad personal som skall ges goda möjligheter till fortlöpande kompetensutveckling.

För det tredje måste revisionen präglas av *pluralism*, bland annat i fråga om initieringen av revision, dvs. besluten om vad som skall revideras. Särskilt i fråga om effektivitetsrevision kan det finnas många olika slags skäl till att en revision bör genomföras. Det är orealistiskt att tro att en enda person skulle kunna vara bäst skickad att bedöma alla tänkbara skäl att initiera en revision. Därför är det ytterst olyckligt om alla revisioner för sitt genomförande skulle vara beroende av en och samma persons godkännande. Tvärtom främjas verksamhetens allsidighet av att flera olika beslutsfattare har befogenhet att initiera en revision.

För det fjärde måste revisionsverksamheten utformas med ett så starkt *folkligt inflytande* som möjligt. Det måste i detta sammanhang starkt framhållas att revisionsverksamhet, liksom annan kontrollverksamhet, ställer särskilda krav på det folkliga inflytandets utformning, något som ofta har försummats i diskussionen.

Det är inom revisionsverksamheten nödvändigt att det folkliga inflytandet kanaliseras på ett annat sätt än inom andra samhällsområden. Detta betyder självfallet inte att det folkliga inflytandet inom detta område skall ges upp, utan som sagt endast att det bör ges en annan utformning än inom flertalet andra samhällsverksamheter. Det finns olika sätt att åstadkomma ett med pluralismkravet förenligt folkligt inflytande över revisionsverksamheten. Ett exempel är att minoriteter inom riksdagen kan ges ett garanterat inflytande, bl.a. med rätt att initiera revisioner. Ett annat exempel är att folkrörelser och enskilda medborgare ges möjlighet att anmäla ärenden som myndigheten har skyldighet att ge en seriös behandling på ungefär samma sätt som Justitieombudsmannen har till uppgift att utreda ärenden som anmäls av allmänheten.

Vår utgångspunkt då vi tar ställning till revisionsverksamhetens organisation och utformning är således att den måste uppfylla de fyra här angivna kraven: integritet, kompetens, pluralism och folkligt inflytande.

Riksdagens revisorer har i sitt remissvar visat på en möjlighet att förbättra den nya myndighetens organisation. Om riksdagen väljer att gå vidare med Riksdagskommitténs förslag anser de att revisionsmyndigheten bör ledas av ett kollegium som gemensamt besitter beslutsbefogenheten över revisionsrapporterna. Enligt revisorerna kan revisionsmyndigheten bli mer sårbar med en riksrevisor, genom att förtroendet för denne kan komma att förändras sedan denne väl utsetts. Med ett kollegium kan, enligt revisorerna, revisionens ledning tillföras bredare kompetens och erfarenhet.

Vi delar denna uppfattning. Om riksdagen väljer att gå vidare enligt Riksdagskommitténs förslag anser vi att den i granskningsärenden ensamt besluttande riksrevisorn bör ersättas av ett kollegium bestående av tre personer.

Däriigenom finns det långsiktigt bättre förutsättningar att skapa förtroende för den statliga revisionsverksamheten. Genom att man vartannat år ersätter den först tillträdde av de tre kan kravet på kontinuitet tillgodoses. Vid tillkomsten av myndigheten behövs givetvis vissa övergångsregler som bl.a. ger kollegiets första tre ledamöter olika långa mandatperioder på två, fyra, respektive sex år.

En form av folkligt inflytande är den som åstadkoms genom att enskilda medborgare, liksom folkrörelser och andra organisationer, ges möjlighet att ta initiativ till såväl redovisnings- som effektivitetsrevisioner. Initiativet till en revision av en miljömyndighet bör t.ex. kunna komma från en miljöorganisation. Initiativet till andra revisioner kan tas t.ex. av handikapporganisationer, fackföreningar eller företag. Enskilda medborgare skall kunna föreslå revisioner på samma enkla sätt som de kan anmäla ett ärende till Justitieombudsmannen.

Revisionsmyndigheten bör ges i uppdrag att aktivt främja tillkomsten av externa initiativ av detta slag, bl.a. genom att informera om möjligheten för medborgare att ta initiativ till revision. Man skall inte underskatta värdet av den erfarenhet som enskilda medborgare har från kontakter med myndigheter, i bedömningen t.ex. av vilka myndigheter som bör bli föremål för effektivitetsrevision.

Granskningen av rikets styrelse är en av riksdagens grundlagsfästa uppgifter. Den svenska riksdagen har också en hedervärd tradition inom detta område, som är långt äldre än den svenska parlamentarismen. Riksdagens revisorer har hittills utfört en viktig del av detta granskningsarbete. De har en god tradition av gediget revisionsarbete och av integritet gentemot de granskade myndigheterna. Riksdagskommitténs förslag om den statliga revisionen innebär att detta viktiga instrument för en revision i allmänhetens tjänst kommer att avskaffas. De folkvalda kommer inte längre att få möjlighet att delta i revisionsarbetet när det gäller den statliga förvaltningen.

Även om det finns många sätt för riksdagen att utöva sin kontroll av regeringen och myndigheterna – konstitutionsutskottets granskning, uppföljningar, utvärderingar m.m. – kan det ändå vara viktigt att bevara en möjlighet för riksdagen och riksdagens partier att initiera och få genomfört en granskning i form av revision som de bedömer som särskilt angelägen för att de skall kunna fullgöra sin parlamentariska granskningsuppgift. Vi anser att förutsättningarna bör prövas för att sådan initiering av revision skall kunna förekomma – åtminstone i speciella fall när riksdagen eller dess partier bedömer det som särskilt angeläget. Möjligheten till initiering av revision på detta sätt skulle t.ex. kunna prövas i samband med den utredning som regeringen skall tillsätta för att genomföra Riksdagskommitténs förslag. Vi vill understryka att det går att öppna en initieringsmöjlighet för riksdagen utan att bryta principen i Riksdagskommitténs förslag om att den nya revisionsmyndigheten inte skall mottaga några som helst uppdrag utifrån.

I detta sammanhang vill vi också påpeka att regeringen sannolikt kommer att finna att de revisionsrapporter som den nya revisionsmyndigheten förser

regeringen med ibland inte är tillräckliga för att regeringen på ett tillfredsställande sätt skall kunna fullgöra sina grundlagsenliga skyldigheter att styra och övervaka den statliga förvaltningen. Riksdagskommitténs förslag innebär inte heller något förbud för regeringen att ta initiativ till sådana revisioner som regeringen anser angelägna med hänsyn till sina behov som huvudansvarig för den direkta styrningen av den statliga förvaltningen. Riksdagskommittén anser att regeringens behov av egen revision av statsförvaltningen är något som bör utredas i särskild ordning.

I motion 1999/2000:K343 av Per Lager m.fl. (mp) föreslås att samtliga riksdagspartier skall vara representerade av en ordinarie ledamot i styrelsen för den av Riksdagskommittén föreslagna nya revisionsmyndigheten. Som en del av ansträngningarna att skapa ett revisionssystem med mera av pluralism och större öppenhet till initiativ från olika håll tillstyrker vi bifall till motionen.

Vi föreslår också att ett vetenskapligt råd knyts till revisionsmyndigheten. För att främja myndighetens kompetens och kompetensutveckling är det en styrka om det finns ett vetenskapligt råd som bidrar med råd om metoder och metodutveckling. I rådet kan det med fördel också ingå ledamöter från andra länder.

Särskilt yttrande

Johan Lönnroth och Siv Holma (båda v) anför:

Vi är beredda att medverka till ett beslut om den statliga revisionen som kan samla en bred majoritet i riksdagen.